

לתתא. זכאה חולקיה דיהווא בר נש, דעביד פקודי אורייתא.

שמחו את ירושלם וגו', בגין דחדוה לא אשתכת, אלא בזמנא דישראל קיימי בארעא קדישא. דתמן אתחברת אתתא בבעלה, וכדין הוא חדוותא דכלא, חדוותא דעילא ותתא. בזמנא דישראל לא אשתכחו בארעא קדישא, אסיר ליה לבר נש למחדי, ולאחזאה חידו. דכתיב, שמחו את ירושלם וגילו בה וגו', וגילו בה דייקא.

רבי אבא חמא חד בר נש, דהוה חדי בבי טרונייא דבבל, בטש ביה, אמר שמחו את ירושלם כתיב (אמר רבי אבא), בזמנא דירושלם בחדוה, בעי בר נש למחדי. רבי אלעזר לטעמיה, דאמר שמחו את ירושלם, היינו דכתיב, (תהלים ק) עבדו את יי בשמחה.

כתוב אחד אומר, עבדו את יי בשמחה, וכתוב אחד אומר, (תהלים ב) עבדו את יי ביראה וגילו ברעדה. מה בין האי להאי. אלא, פאן בזמנא דישראל שראן בארעא קדישא. פאן בזמנא דישראל שראן בארעא אחרא. (ד"א) עבדו את יי ביראה, דא כנסת ישראל, בזמנא דאיהי בגלותא ביני עממיא.

אמר רבי יהודה, והא כתיב (ישעיה נה) פי בשמחה תצאו, ודא היא כנסת ישראל, פיון דאמר תצאו, מן גלותא הוא, ואקרי שמחה. אמר ליה, ודאי הכי הוא, דכל זמנא דאיהי בגלותא ושכיבת לעפרא, לא אקרי שמחה, עד דקודשא בריך הוא ייתי לגבה, ויוקים לה מעפרא, ויימא (ישעיה נב) התנערי מעפר וגו'.

(ישעיה ס) קומי אורי וגו'. ויתחברון כחדא, (ויקים ויאמר, (שם נב) התנערי מעפר קומי וגו', (שם ס) קומי אורי וגו',

למעלה ולמטה, כמו שנאמר (ישעיה כז) או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום לי - למעלה. שלום יעשה לי - למטה. אשרי חלקו של אותו אדם שעושה מצוות התורה. שמחו את ירושלם וגו', משום שחדוה לא נמצאת אלא בזמן שישראל עומדים בארץ הקדושה, ששם מתחברת אשה בבעלה, ואז זוהי שמחת הכל, השמחה שלמעלה ושלמטה. בזמן שישראל לא נמצאים בארץ הקדושה, אסור לאדם לשמח ולהראות שמחה, שכתוב שמחו את ירושלם וגילו בה וגו', וגילו בה דוקא.

רבי אבא ראה איש שהיה שמח בבית טרוניא שבבבל. הפה בו ואמר, שמחו את ירושלם כתוב (אמר רבי אבא), בזמן שירושלם בשמחה צריך אדם לשמח. רבי אלעזר לטעמו, שאמר שמחו את ירושלם, היינו שכתוב (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה.

כתוב אחד אומר, עבדו את ה' בשמחה. וכתוב אחד אומר, (שם ב) עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה. מה בין זה לזה? אלא, פאן בזמן שישראל שרויים בארץ הקדושה - פאן בזמן שישראל שרויים בארץ אחרת. (ד"א) עבדו את ה' ביראה - זו כנסת ישראל בזמן שהיא בגלות בין העמים. אמר רבי יהודה, וקרי כתוב (ישעיה נה) פי בשמחה תצאו, וזו היא כנסת ישראל. פיון שאמר תצאו, מהגלות הוא, ונקראת שמחה. אמר לו, ודאי כן הוא זה, שכל זמן שהיא בגלות ושוככת לעפר, לא נקראת שמחה, עד שהקדוש ברוך הוא יבא אליה, ויקימה מהעפר ויתחברו כאחד, (ויקימה מעפרה) ואז